

Viața Creștină

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro

20 Octombrie 2013

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 40 (149)

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 23-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la **Luca 8, 26-39** (*Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor*), iar **Apostolul** din **Efeseni 2, 4-10**.

Sinaxar

În această zi sărbătorim pe **Sfântul Mare Mucenic Artemie** și pe **Sfânta Muceniță Matrona**.

Sfântul Artemie s-a născut în Egipt, la sfârșitul veacului al treilea, ca fiu al unor credincioși de bun neam. De tânăr a intrat în rândul ostașilor, unde a fost învrednicit de mari dregătorii, pentru vitejia sa. De aceea, Sfântul împărat Constantin cel Mare (306-337) l-a socotit unul dintre oamenii săi de încredere. El i-a fost alături când a luptat, în anul 312, cu Maxentiu, și a văzut semnul crucii arătat pe cer, pentru care s-a întărit în credință. Sfântul Artemie l-a însoțit pe marele împărat din Roma până în Răsărit, apoi a însoțit-o pe Sfânta Elena la Ierusalim, unde a fost de față la aflarea Sfintei Cruci. După moartea marelui Constantin, generalul Artemie a primit poruncă de la împăratul Constantin (337-361) să aducă la Constantinopol moaștele Sfinților Apostoli Andrei, Luca și Timotei, pe care le-a aflat și le-a mutat în noua capitală. Apoi a fost numit cărmuitor al provinciei Egiptului. Va suferi moarte martirică în timpul împăratului Iulian, în ziua de 20 octombrie a anului 362.

Moaștele Sfântului Artemie au fost mutate la Constantinopol, în biserica Sfântul Ioan Botezătorul – Oxia. Astăzi, părți din moaștele sale se află la Mănăstirea Constamonitu, din Muntele Athos, dar și în țara noastră, la Mănăstirea Căldărușani (Ilfov) și fragmente mai mici în alte sfinte locașuri. În țările ortodoxe de tradiție greacă, Sfântul Artemie, ducele Alexandriei, este cinstit și ca ocrotitor al Poliției naționale.

Scrisoare a maicii Gavrilă către o fetiță din zilele noastre

Leros, 10-2-1992

„...Când vei citi această scrisoare, eu voi fi plecat deja din această lume și tu vei fi devenit deja o tânără domnișoară. Așa încât, poate vei găsi interesante aceste câteva gânduri despre subiectul atât de important **al iubirii** – al iubirii care te va uni într-o zi cu un tânăr.

Va veni o vreme când vei simți că inima ta bate mai tare, așa cum se spune, pentru un anumit băiat... În timpurile acestea ale noastre, lucrurile s-au schimbat destul de mult. Acum tinerii se grăbesc să își „trăiască viața”, să acumuleze cât mai multă experiență, cât mai curând... Și totuși, orice lucru la timpul lui, la timpul lui binecuvântat.

Ai grijă, dragă S.. Mulți tineri se vor apropia de tine în numele dragostei. E ceva natural, dat fiind că dragostea este primul lucru minunat din viața noastră. E ca o mică floare care-și deschide corola către soare într-o dimineață frumoasă de primăvară, fără să știe prea bine ce se petrece... și astfel devine confuză...

Bineînțeles, ne flatează să auzim că suntem iubiți de cineva. Totuși, această nu este întotdeauna dragoste. Azi, ei pot să ne dorească pe noi... Și ceea ce vor azi, mâine pot să nu mai vâiască – poate pentru că altceva le-a atras atenția și doresc alt lucru pentru a-și satisface dorințele.

Apoi, când intrăm în Taina Căsătoriei, dacă sub hainele noastre frumoase avem un trup stricat și necurat, Dumnezeu nu va binecuvânta această căsătorie...

Atunci când un tânăr te va iubi cu adevărat, îți va iubi sufletul; și tu îl vei iubi pe al lui. Apoi, nu vei mai avea nevoie de nimic. Pentru că amândoi veți simți că legătura dintre voi este sfântă pe măsură ce vă veți cunoaște unul pe celălalt. Și, în timp, veți descoperi fiecare comori în inima celuilalt.

O asemenea Căsătorie, o asemenea unire va fi binecuvântată de Dumnezeu și nu va cunoaște divorțul, avortul sau orice altceva contrar poruncilor dumnezeiești. O asemenea Căsătorie aduce în lume copii binecuvântați, așa ca tine; pentru că și părinții tăi au trăit în sfințenie căsătorială.

Știi, dragă S., o căsătorie departe de Dumnezeu și de Sfânta Împărăție este de asemenea și departe de

Maica Gavrilă (1897-1992)

Născută în Constantinopol, în data de 2/15 octombrie 1897, Maica Gavrilă Papaianis își merită cu adevărat numele de „Amma”, ea fiind maică duhovnicească multora dintre cei ce au întâlnit-o. A fost cunoscută sub denumirea de „Gherontissa Gavrilă”, adică „cea bătrână” și îmbunătățită cu viața. A trecut la Domnul în data de 28 martie 1992, în insula Leros (Grecia).

virtute. Este amenințată de infidelitate, adulter și alte pericole. Copiii care vor crește într-o atmosferă atât de tristă s-ar putea să urmeze căi periculoase ce îi vor duce la prietenii greșite, companii proaste, violență și droguri.

Ai grijă – până când va veni vremea când vei fi sigură de dragostea pe care tu și alesul inimii tale o aveți unul pentru celălalt. Nu te pripi! Sunt mulți care își doresc doar puțină „carne”, poate pentru că ei înșiși nu au mai mult de oferit.

Bucură-te, dragă S.! Fii întotdeauna pe calea lui Dumnezeu, acolo și așa cum El își dorește să fii. Ai dragoste, mereu, pentru părinții care ți-au dat viață și de asemenea pentru toți și pentru toate.

Fii întotdeauna copilul Lui binecuvântat!”

(www.ortodoxia.md)

România, grădina Maicii Domnului?

Irina NASTASIU | doxologia.ro

Minunea arătării în trup a Maicii Domnului la Bisericiani

La mijlocul veacului al XV-lea, un călugăr român pe nume Iosif, care se nevoise în peșterile din Valea Iordanului, și-a luat ucenicii și s-a întors în locurile natale, retrăgându-se pe Muntele Bisericanilor din județul Neamț, unde va ridica un schit. În 1498, biserica a fost jefuită și incendiată de turci, iar Iosif împreună cu cei nouă călugari a vrut să plece la Muntele Athos, cunoscut drept „Grădina Maicii Domnului”. Cei zece monahi n-au apucat a face mulți pași, că au fost opriiți de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care a coborât plină de lumină din crengile unui stejar și le-a spus: **„Rămâneți pe loc, căci și aici este Grădina Mea”**. Călugării au găsit apoi, în scorbura stejarului, o icoană a Maicii Domnului, păstrată până astăzi. Pe acel loc ei au înălțat o bisericuță din lemn, iar după câțiva ani, cu ajutorul voievodului Ștefan cel Mare și al urmașului său, Ștefăniță Vodă, a fost zidită Mănăstirea de piatră de la Bisericiani.

Despre viețuirea pustnicească și în mari nevoițe a Cuviosilor Iosif și Chiriac de la Bisericiani (canonizați pe 3 octombrie 2008 și pomeniți pe 1 octombrie, odată cu prăznuirea „Acoperământului Maicii Domnului”) nu ne-au rămas prea multe informații. Se știe că, din dorința de a respecta ritualul oriental al slujbelor neîntrerupte deprins la Sfântul Munte, Cuviosul Iosif și ucenicii lui slujeau neîncetat, în nopțile de miercuri spre joi și sâmbătă spre duminică, făcând priveghere, motiv pentru care li s-ar fi spus "bisericoși" sau "bisericiani", denumire ce s-a extins și asupra așezării monahale pe care ei au întemeiat-o. Continuador al lucrării duhovnicești a Cuviosului Iosif, Cuviosul Chiriac a arătat o nevoiță mult mai aspră și o viețuire mult mai retrasă, „gol și ticăloșit în munte șase

zeci de ani”, așa cum arată Sfântul Ierarh Dosoftei.

Mai poate fi numită România Grădina Maicii Domnului?

Credința și rugăciunea neîncetată a sutelor de sihaștri de la Bisericiani - dar și a miilor de sfinți anonimi, ale căror moaște stau la temelia țării noastre - au făcut odinioară din România o adevărată Grădina a Maicii Domnului. Azi, însă, lucrurile nu mai stau deloc așa. Obişnuim să deplângem moartea victimelor din cele două Războaie Mondiale, dar despre cele peste 22 de milioane de copii uciși fără milă în pântecul mamelor nu pomenim aproape nimic. Manualele școlare prezintă copiilor ororile războiului văzut, dar despre războiul nevăzut dus împotriva pruncilor nevinovați nu face referire niciun manual din România. Ba mai mult decât atât, elevii sunt instruiți cum să se pregătească să ucidă, prin contracepție și avort, ființele plămuite și dăruite de Dumnezeu. Iar perversitatea deplină a instinctului matern face ca femeile, înzestrate cu darul nașterii de prunci, să se coboare din demnitatea lor, ajungând mai rău decât necuvântătoarele. Căci până și acestea din urmă sunt capabile de sacrificiul suprem pentru puii lor.

„Nu știi pe cine omori; el nici nu se poate apăra de lucru acesta; nu știi, lașule?! Era un împărat care a cucerit pe alt împărat, și a vrut să omoare tot neamul împăratului, după ce a intrat în palatele lui. Și într-o cameră a descoperit un copil mic. Copilul, când l-a văzut, a ridicat mâinile spre tiran, râzând și astfel l-a dezarmat complet. Ei, vedeți? Copilul, în pântec, nu poate să se apere. S-a demonstrat că fătul simte pericolul, simte cuțitul ucigaș și se rotește pu-

ternic, într-un strigăt mut, dar nu se poate nicidecum apăra. Va să zică, este ființă! El nu se poate apăra, și tu îl ucizi cu atâta cruzime și cu dezinvoltură... Poate să iasă un preot, poate să iasă un mare despăcător de idei... Nu știi pe cine omori. Avortul a devenit un obicei, iar acum statisticile însumează cifre îngrozitoare.” (Părintele Arsenie Papacioc)

Cum să mai fie România o Grădina a Maicii Domnului, când tot pământul bălțește de sânge nevinovat și tot văzduhul se cutremură de strigătele mute ale sutelor și miilor de făpturi sfârțecate cu sânge rece?! Dintr-o patrie a credinței și sfințeniei, România a devenit patria avortului, în care fiecare dintre noi ducem în spate câte un copil mort, și cu toții purtăm pe conștiință povara grea a nepăsării în fața tuturor acestor crime. Căci toate se petrec zi de zi, chiar sub ochii noștri, la doi pași de noi, cu zâmbetul pe buze și cu gândul la preocupările cotidiene. Știm că acum, chiar acum sute de copilași, așa cum sunt ai noștri și așa cum am fost și noi, cei iubiți, doriți și aduși pe lume, se luptă în felul lor să scape de o pedeapsă nedreaptă, devenind victimele celui mai cumplit război pe care l-a scornit mintea omenescă.

„Vine câte unul pe ecrane și zice cu emfază: „Poporul nostru creștinesc”... Care popor creștinesc? Acela care înoată până la gât în sânge de prunci? Îl auzi pe altul rostind: „România, Grădina Maicii Domnului!” Care? Maica Domnului ocrotește o țară scaldată în sânge nevinovat? Cum poți crede așa ceva? Alții evocă „mănăstirile noastre”... De acord, dar nu sunt ale noastre, sunt ale strămoșilor, noi n-am făcut decât să le întinăm prin păcatele pe care le săvârșim.” (Părintele Nicolae Tănase)

Și ne-ar fi șters demult Dumnezeu de pe fața pământului, dar pentru rugăciunile sfinților noștri mucenici, ale pustnicilor neștiuți de nimeni, pentru jertfele martirilor din lagăre și închisori și, mai ales, pentru rugăciunile Maicii Domnului, încă mai existăm ca neam. Încă ne mai ține Dumnezeu, dar până când?!

„Noi ne lăudăm că suntem ortodocși, dar câte avorturi avem? Suntem aproape prima țară de pe Glob cu avorturile. Mie mi-e rușine să zic că sunt țară ortodoxă și sunt prima la avorturi. Sau ți-e rușine să zici că suntem țară ortodoxă, când auzi câte crime și câte omoruri se fac. Ar trebui mai multă credință ortodoxă și trăire reală. Și dacă suntem plini de păcate și de patimi, să ne punem la picioarele Mântuitorului, că El ne ridică, ne scoate. Dar până nu ne punem sincer acolo, slabă nădejde că România e Grădina Maicii Domnului.” (Părintele Arsenie Boca, *Un om mai presus de oameni. Mărturii*, volumul 4, Editura Agaton, 2011)